

РЕШЕНИЕ

№ 6477

гр. София, 30.11.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 09.11.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

ЧЛЕНОВЕ: Мария Ситнилка
Славина Влагова

при участието на секретаря Ванюша Стоилова и при участието на
прокурора Балев, като разглежда дело номер **8971** по описа за **2012** година
докладвано от съдия Славина Влагова, и за да се произнесе взе предвид
следното:

Производството е по реда на чл. 208 – 228 от АПК във връзка с чл. 14 ал. 3
от ЗСПЗЗ.

Образувано е по касационна жалба на Л. Й. Г. от [населено място] срещу
съдебно решение от 18.06.2012г. на СРС, ГО, 47 състав, по гр.д. № 14410/2011г., с
което е отхвърлена жалбата на Л. Й. Г. срещу Решение № 10060 от 16.12.2010г. на
ОСЗ – „О. купел”, с което на наследниците на И. С. М. е отказано възстановяване
правото собственост в съществуващи (възстановими) стари реални граници върху
имот ливада от 4,5 дка, намиращи се в строителните граници на Д., м. Л., заявен с
пореден номер 1 в заявлението.

В жалбата жалбоподателят твърди незаконосъобразност на оспореното решение като
постановено в противоречие със събраните по делото доказателства и в тази връзка
като постановено в противоречие със закона. Твърди, че неговият наследодател И. С.
М. по силата на делбен протокол по гр.д. № 426 от 1919г. одобрен с протокол от
08.10.1926г. е придобил в дял определените с жребие дялове № 1 и 2 от общата маса
на наследството на С. М. от [населено място]. Твърди, че в посочените дялове на И. С.
М. се падат следните два имота: ливада в м. Л. землището на [населено място] от 3 дка
при съседи Б. П., М., К. А. и В. Ц. и ливада в м. Л. землището на [населено място] от 3
дка при съседи Б. И., М., К. А. и В. Ц.. Т.е. твърди, че в дял неговият наследодател

получава ливада в м. Л. с обща площ от 6 дка. При извършена делба на имотите оставени в наследство от И. С. М. през 1947г. ливада с площ от 1,5 дка в м. Л. се е паднала в дял на Г. И. С.. Твърди, че за останалите 4,5 дка няма данни същите да са били разпределяни при посочената делба от 1947г., поради което твърди, че те са останали в патримониума на общия наследодател И. С. М.. Твърди, че като такива тези 4,5 дка са били вкарани в ТКЗС. Твърди, че това се установява от представени по делото косвени доказателства, а именно нотариален акт от 1954г., от който е видно, че Г. И. С. – наследника получил 1,5 дка от ливадата в м. Л. – е получил по замяна ливада от 2,2 дка в м. Ф. кладенец в замяна на ливада от 2,5 дка в м. Л.. Във връзка с това твърди, че са съществуват още 2 дка – разликата мужде получената от Гюро при делбата 1,5 дка и заменените от него 2,5 дка, т.е. общо 4 дка – които при делбата от 1947г. не са раделени, останали са в патримониума на общия наследодател и по отношение на които са налице косвени доказателства за това, че са били вкарани в ТКЗС и които подлежат на възстановяване. Твърди, че като не е приел, че посочените доказателства са достатъчни да се приеме, че имотът е внесен в ТКЗС от неговия наследодател СРС е постановил оспореното решение в противоречие с материалния закон и със събраните по делото доказателства.

Ответникът по касация Общинска служба по земеделие - „О. купел”, не изпраща представител в съдебно заседание и не изразява становище по жалбата.

СГП чрез прокурор Балев изразява становище за основателност на жалбата и незаконосъобразност на оспореното решение на СРС.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, като взе предвид наведените касационни основания, извърши проверка на обжалваното решение, съобразно чл.218, ал.2 АПК и след като прецени събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211 АПК, от надлежна страна – адресат на оспореното решение и срещу решение, което подлежи на съдебен контрол, поради което настоящият състав намира, че е процесуално допустима, а разгледана по същество се явява неоснователно, поради следните съображения:

Със Заявление вх. № 108А от 01.06.1992г. Л. Й. И., в качеството си на наследник на И. С. М. е сезирал общинската поземлена комисия „В.” с искане за възстановяване на собствеността, в съществуващи (възстановими на терена) стари реални граници, върху имот ливада от 4,5 дка в м. Л., без падналите се в дяло на Г. С. при делба от 1947г. 1,5 дка от имот – ливада в м. Л. целият с площ 6 дка, притежаван от общия наследодател И. С. М..

И. С. М. по силата на делбен протокол по гр.д. № 426 от 1919г. одобрен с протокол от 08.10.1926г. е придобил в дял, определените с жребие дялове № 1 и 2 от общата маса на наследството на С. М. от [населено място]. В посочените дялове на И. С. М. се падат следните два имота: ливада в м. Л. землището на [населено място] от 3 дка при съседи Б. П., М., К. А. и В. Ц. и ливада в м. Л. землището на [населено място] от 3 дка при съседи Б. И., М., К. А. и В. Ц.. Т.е. в дял неговият наследодател получава ливада в м. Л. с обща площ от 6 дка.

При извършена делба на имотите, оставени в наследство от И. С. М. през 1947г. ливада с площ от 1,5 дка в м. Л. се е паднала в дял на Г. И. С.. За останалите 4,5 дка няма представени преки доказателства за това в чии дял са се паднали и дали въобще са били разпределяни при посочената делба от 1947г.

По делото е представен нотариален акт от 1954г., от който е видно, че Г. И. С.

– наследника получил 1,5 дка от ливадата в м. Л. – е получил по замяна ливада от 2,2 дка в м. Ф. кладенец в замяна на ливада от 2,5 дка в м. Л.. А с молба от 1957г. Г. И. С. е поискал от ТПС комисия на [населено място] да му бъде определено имот за замяна с остатъка от 2,4 дка от ливада в м. Л., която е вкарана в ТКЗС през 1950г. В посочената молба Г. И. С. твърди, че е получил ливадата в м. Л. по силата на делба с братята си, като ливадата била с площ от 4,5 дка.

На основание на горното ОСЗ „В.” постановява оспорваното Решение № 10060 от 16.12.2010г., с което е отказано да се възстанови правото на собственост в съществуващи (възстановими на терена) стари реални граници за имот – ливада от 4,5 дка в м. Лъката, поради това, че по вписан договор за доброволна делба от 1947г. наследниците на И. С. М. си подулят останалите от него имоти, като в тази делба фигурира само един имот в м. Лъката, а именно ливада от 1,5 дка, която се е паднала в дял на Г. И. С..

С оспореното в това производство съдебно решение СРС е отхвърлил жалбата на Л. Й. И. срещу решение № 10060 от 16.12.2010г. на ОСЗ „В.”, поради това, че по представения протокол от 1926г. по гр.д. № 426 от 1919г. се установява, че общият наследодател И. С. М. е получил в дял две ливади всяка от по 3 дка в м. Л.. Приел е обаче, че към момента на извършване на делбата на неговото наследство от 1947г., че 4,5 дка от тези ливади не са включени в неговото наследство и съответно не са били предмет на делбата. Предмет на делбата са били само 1,5 дка. Приел е в тази връзка, че липсват доказателства, че към 1947г. тези ливади с площ от 4,5 дка. Приел е, че по делото не са представени доказателства тези ливади да са внесени в ТКЗС преди сключване на договора за доброволна делба от 1947г., което пък да е причината те да са изключени от делбата. Въз основа на това е приел, че жалбоподателят не е ангажирал доказателства за това, че неговият наследодател И. С. М. е имал право на собственост върху имот 4,5 дка ливада в м. Лъката към датата на образуване на ТКЗС. За да постанови оспореното решение СРС е събрал всички относими към спора доказателства, включително приетите и изслушани съдебно – технически експертизи.

Настоящата касационна инстанция намира, че оспореното съдебно решение е законосъобразно, постановено при правилното приложение на материалния закон, без допуснати нарушения на съдопроизводствените правила и при правилна оценка на събраните по делото доказателства по следващите съображения.

Съгласно приложимия материален закон – чл.12, ал.2 ЗСПЗЗ правото на собственост се доказва с писмени доказателства, неизчерпателно изброени в същата норма. В кръга на примерно изброените в чл.12, ал.2 са включени освен нотариални актове и делбени протоколи, също протоколи на ТКЗС, емлячни регистри, молби -декларации за членство в ТКЗС, счетоводни книги за заплащане на рента, протоколи и решения за оземляване, т.е. както документи, които пряко доказват собственически права, така и такива, които индицират за наличието на такива права. Основанието да се придаде доказателствено значение на последните е обстоятелството, че тези доказателства са съществували към релевантния минал момент и са били предвидени в действащите тогава нормативни актове (Закон за трудовата поземлена собственост; Постановление на Министерски съвет от 26.08.1954 г., ПУ на ТКЗС) като достатъчно надеждни за установяване на необходимите данни за имота и неговия собственик за нуждите на земеустрояването и одворяването на ТКЗС и другите обществени стопанства. Настоящият състав намира, че приетите по делото доказателства, включително тези, които могат да се подведат под формулировката

"други писмени доказателства" по смисъла на чл. 12, ал. 2 от ЗСПЗЗ, чрез които може да се доказва правото на собственост върху заявените за възстановяване земеделски земи към момента на включването им в обществени стопанства, не са достатъчни да доведат до еднозначен извод за собственост на ливадата с площ от 4,5 дка за наследодателя на жалбоподателя И. С. М.. Това е така, тъй като от посочените и специално неведените като такива в касационната жалба, а именно нотариалния акт от 1954г. за замяна на ливада с площ от 2,5 дка в м. Л. за ливада 2,2 дка в м. Ф. кладенец, направена от Г. И. С., както и молбата от 1957г. отново от Г. С., с която се иска замяна на още 2,4 дка в м. Л., внесени в ТКЗС, водят до извод за собственост върху тези имоти на Г. И. С. и неговите наследници, но не и за И. С. М., наследодател на жалбоподателя.

Въз основа на горното настоящият състав намира, че всички изложени от СРС доводи в оспореното решение са законосъобразни следват като логическа последователност от представените по делото доказателства, които СРС е оценил правилно. Настоящият състав споделя изложените от СРС аргументи, които не следва да преповтаря. Поради това и по изложените в това решение мотиви съдът намира оспорването за неоснователно.

Във връзка с изложеното дотук Административен съд София – град, VIII Касационен състав смята съдебното решение от 18.06.2012г. на СРС, ГО, 47 състав, постановено по нахд № 14410/2011г. за законосъобразно, издадено при правилното приложение на закона и без допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила и следва да бъде оставено в сила.

Воден от горното и на основание чл. 221 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение от 18.06.2012г. на СРС, ГО, 47 състав, по гр.д. № 14410/2011г., с което е отхвърлена жалбата на Л. Й. Г. срещу Решение № 10060 от 16.12.2010г. на ОСЗ – „О. купел”, с което на наследниците на И. С. М. е отказано възстановяване правото на собственост в съществуващи (възстановими) стари реални граници върху имот ливада от 4,5 дка, намиращи се в строителните граници на Д., м. Л., заявен с пореден номер 1 в заявлението.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: